

Ikke flere

FORSKUDSBEKYMRINGER!

... har Louise Thorsted lovet sig selv efter en aften, der mindede hende om, at vi hverken kan eller skal forudse alt. Så nu rykker hun ud fra midtersporet!

Louise Thorsted (46)
★ har en kæreste og er mor til Karl Otto på 10 og Ludvig 8 år.
★ er journalist på Magasinet Liv.

Min mor har altid kørt i midtersporet på motorvejen. Så var hun sikker på ikke at skulle flette ind med dem fra højre, men heller ikke at misse mulig vejledning og dermed afkørsel til venstre.

Jeg har haft tendens til at gøre det samme. Og jeg kender og ser mange som min mor. Og som mig. Midtbane-bilister.

Vi har det til fælles, som den kloge tryllekunstner Rune Klan engang beskrev for mig som "at være forberedende bekymret".

Og det er noget, jeg forstår mig på! At tage bekymringer på forskud og gruble over fortiden. Min meditationslærer har forklaret mig, at ud af de hundrede af tusinder af tanker, vi tænker på en dag, så er de fleste af dem af den slags. Og det helt vilde, som vi også nåede frem til, er, at vi slet ikke behøver at tænke dem!

Ikke pille

Ligesom det er blevet forbudt at køre længe i den midterste bane, så burde det måske også være det at bekymre sig for længe ad gangen eller for langt ud i fremtiden. For det er uden formål.

Som den kloge kvinde, jeg mediterede hos, forklarede, så svarer det til at blive ved med at sidde og pille i et sår, der skal hele. Og vi ved jo alle godt, at det, der skal til, når vi har slået os, eller når noget andet driller fysisk, er at lade det være!

Lad det hvile. Glem det. Og kom videre.

Sådan er det måske også med mange af vores stakkels travle hjerner? De har brug for en pause. Brug for, at de får lov at støve til og blive glemt. De tanker og bekymringer, der er tilbage, dem, der har brug for vores opmærksomhed, de fortjener til gengæld, at vi gør noget ved dem. Og når det er gjort, så er det videre! Og ikke til mere bekymring eller grublen, men til mere grin og fest.

For hvad er det værste, der kan ske, hvis du ikke fik forudset og forberedt alle scenarier? I livet, som på motorvejen, kan du højst blive nødt til enten at sagtne farten lidt eller speede op og i værste fald misse en afkørsel.

Sidst jeg gjorde det i overført betydning var en fredag aften, hvor børnene var i gode Disney- og Haribo-hænder, og jeg inviterede to veninder over.

Lad hverdagen ligge!

Der var mange fornuftige og alvorlige emner, vi sagtens kunne have vendt. Men da den ene skrev og spurgte, om dresscoden stadig er pailletter her hos mig – og ja, det er den – og den anden mødte op i hæle og med bobler under armen, blev aftenens destination pludselig en anden.

Solen skinnede, vi spiste fastfood og spillede musik fra vores ungdom. Zapp Zapp og Danseorkestret.

Udenfor. Måske lidt for højt. To flasker bobler og et par gin og tonics senere dansede vi tre rundt på terrassen. Grinende. Jeg havde trods alt så meget fornuft tilbage, at jeg lige skelede over mod naboerne. Og konstaterede, at hey, de var ikke hjemme. Lysene var slukkede, og vi generede altså ingen. Indtil det næste morgen gik op for mig, at det jo nok var, fordi de var gået i seng.

Jeg indså også, at jeg trods otte timer

i godt selskab med mine veninder ikke havde fået spurgt ind til den enes mors sygdom og den andens nye arbejde.

Det var befriende at have glemt den efterhånden ret faste protokol om, at vi lige vender hverdagens udfordringer, før vi fester. Desværre når vi af samme grund sjældent så langt, for hverdagen kan sagtens tage en hel aften at naile, og undervejs bliver det så, ja, hverdagsagtigt, at du går tidligt hjem.

Mens jeg ryddede op, gik det op for mig: Vi havde jo lavet en mandeaften! Dem, min kæreste er så god til, og som jeg har lært at acceptere ikke indeholder privat snak, men som han siger "ren fis og ballade og røverhistorier". Og hold kæft, hvor er det faktisk opløftende. Og lige det, vi alle tre havde brug for lige der.

For vi ved jo godt, at vi er der for hinanden, når det gælder. Men lige her var det fest, det gjaldt. Og at blive mindet om, at det kan vi også. Og at fest måske også skal lidt højere op på to do-listen i de her 40+ liv, hvor vi har bekymret os nok for indtil flere 90-årige.

Og inden jeg gik til i grublerier over, hvad naboerne mon tænkte, fik jeg parkeret den med, at de sikkert har tænkt: Gid det var os! Næste gang vil jeg råbe til dem ind over hækken, om ikke de kigger ind i pailletter og med bobler?

